

## POSTANOWIENIE

21 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku T. T.

z udziałem Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G., V. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., Gminy Wałbrzych, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Wałbrzychu, M. W., T. A. i M. M. o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku po zmarłej w dniu 22 stycznia 2019 r. H. T., na skutek skargi kasacyjnej T. T. od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy z 23 lutego 2024 r., II Ca 906/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wnioskodawca T. T. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy z 23 lutego 2024 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z naruszenia art. 72 Konstytucji RP, polegającego na obciążeniu małoletniego dziecka konsekwencjami zaniechań jego rodziców.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Powyższe wymagania nie zostały spełnione. Przyczyną oczywistej zasadności skargi kasacyjnej może być bowiem jedynie naruszenie przepisu prawa, a i to nie każde, lecz jedynie jednoznaczne i o kwalifikowanym charakterze. W niniejszej zaś sprawie w ogóle nie doszło do naruszenia obowiązujących norm prawnych. Zgodnie z art. 101 § 3 k.r.o. w brzmieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie rodzice nie mogli bez zezwolenia sądu opiekuńczego dokonywać czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu ani wyrażać zgody na dokonywanie takich czynności przez dziecko. Do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu należy odrzucenie spadku.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy rodzice małoletniego skutecznie wystąpili do sądu opiekuńczego o zgodę na dokonanie tej czynności i taką zgodę otrzymali. Jednakże odstąpili od dokonania planowanej czynności, tłumacząc ten fakt niezrozumieniem potrzeby dokonania dodatkowej czynności prawnej, skoro sąd wypowiedział się już na ten temat. Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika zaś również, że rodzice małoletniego byli reprezentowani przez

profesjonalnego pełnomocnika, który wyjaśnił im konieczność dokonania czynności odrzucenia spadku. Także sentencja wydanego orzeczenia została sformułowana w sposób zrozumiały dla użytkownika ogólnego języka polskiego. Od chwili wydania orzeczenia zezwalającego, ostateczne skorzystanie przez przedstawicieli ustawowych małoletniego z przyznanej im możliwości dokonania czynności wpływającej na jego majątek, leżało w ich wyłącznej gestii. Na żadnym etapie nie doszło do naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Na marginesie należy nadmienić, że art. 72 Konstytucji jest konkretyzowany w poszczególnych ustawach i nie sposób wywodzić z niego żadnej normy prawnej o bezpośrednim zastosowaniu w postępowaniu cywilnym. Przeciwnie, to art. 101 k.r.o. jest przejawem dbałości ustawodawcy o ochronę majątkowych praw dziecka, przewiduje bowiem sądową weryfikację zamierzeń rodziców dotyczących rozporządzania majątkiem małoletniego. Ponadto, zważywszy, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z naruszenia określonego przepisu prawa o jednoznacznej wykładni, niepozostawiającego sądowi marginesu swobody, nie budzi wątpliwości, że argument, iż w późniejszym czasie doszło do zmiany stanu prawnego w sposób pożądaný przez rodziców skarżącego jest niewystarczający do wykazania potrzeby przyjęcia skargi do rozpoznania. Przepis, który nie obowiązywał w chwili wydania zaskarżonego orzeczenia nie mógł być naruszony w sposób kwalifikowany.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

r.g.

